

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25CoCsp/15/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121236521
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6121236521.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: P. K., nar.XX.XX.XXXX, bytom W. X. XX, XXX XX W. L., štátny občan D., o zaplatenie sumy 8 276,68 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. SK-1Csp/40/2021-147 zo dňa 28.2.2024 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok
- II. Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov ako súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému od pôvodného veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2020. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 2.10.2017 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 7 700 EUR. Listom zo dňa 30.10.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že ku dňu 30.10.2019 je žalovaný v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1 446,79 EUR. Listom zo dňa 2.12.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 1.12.2019. Následne listom zo dňa 16.12.2019 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na možnosť postúpenia pohľadávky na tretiu osobu.

Rozsudkom Okresného súdu Svidník č.k. 1Csp/40/2021-105 zo dňa 23.01.2023 súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Na základe odvolania žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 25CoCsp/2/2023-133 zo dňa 31.10.2023 tak, že zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa usmernenia odvolacieho súdu bolo úlohou súdu prvej inštancie v prejednávanej veci opätovne vyhodnotiť a skúmať, či boli splnené všetky podmienky na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Na to, aby došlo k platnému postúpeniu, musia byť splnené všetky podmienky, ktorým je splatnosť, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že sú splnené všetky vyššie uvedené podmienky, bude preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

Po vrátení veci súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 01.12.2019 bez toho, aby označil, pre ktorú splátku nastalo zosplatnenie celého dlhu. Právny úkon, akým je zosplatnenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Z oznámenia o

vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 02.12.2019 nie je možné určiť, pre nezaplatenie ktorej splátky došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru a teda, či právny predchodca žalobcu postupoval v súlade s ustanovením § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

V danom prípade neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t.j., že právnym predchodcom nedošlo k zosplateniu úveru zákonným spôsobom pre jeho neurčitosť tohto právneho úkonu (§ 37 OZ) z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatenej splátky, pre ktorú sa právny predchodca žalobcu rozhodol zosplatiť úveru. Pohľadávka banky sa nestala splatnou pred jej postúpením na nebankový subjekt, čo znamená neplatné postúpenie pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu.

O trovách strán sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, namietajúc nerešpektovanie názoru odvolacieho súdu. Podľa žalobcu sa v žiadnom prípade nemožno stotožniť s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého je vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj v oznámení o uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ potrebné špecifikovať, s ktorou splátkou je žalovaný v omeškaní, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a navyše je uvedené v priamom rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

5. K námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd poznamenáva, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľa, ktoré by odôvodňovalo záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

6. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) je potrebné uviesť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj

strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejavi žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

7. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

8. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplata pohľadávky, ktorú získal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Predmetná pohľadávka vznikla na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu - bankou, a žalovaným. Súd prvej inštancie sa preto správne zaoberal otázkou platnosti postúpenia pohľadávky, pričom jednou z hlavných podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky je jej splatnosť.

9. Krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 31.10.2023 vyslovil názor, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť záver o povinnosti identifikovať splátku, pre ktorú sa rozhodol veriteľ svoje právo na zosplatenie dlhu využiť. V praxi však nie je vylúčená situácia, kedy odvolací súd v zrušovacom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, avšak odvolací súd následne tento svoj vlastný právny názor zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového stavu a pod.) a rozhodne inak. Z judikatúry vyplýva, že takýto postup súdu je možný, keďže z civilného sporového poriadku nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom.

K uvedenému názoru sa priklonil aj Ústavný súd SR, ktorý v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 68/1971 uviedol nasledovné: „Pre odvolací súd totiž nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (rozsudok Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 28 Cdo 3342/2007). Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom.“

10. Odvolací súd vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení síce vyjadril svoj názor ohľadom špecifikácie splátky v oznámení o zosplatnení úveru, avšak zároveň z bodov 16 a 18 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že hlavným dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku bolo nedostatočné odôvodnenie názoru súdu prvej inštancie o potrebe špecifikácie splátky. V bodoch 16 a 18 odvolací súd uviedol: „Ak súd prvej inštancie mal za to, že platný úkon vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je podmienený uvedením omeškanej splátky, pre ktorú k takémuto vyhláseniu môže dôjsť, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie svoj záver náležite právne odôvodniť. ... Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie stranám sporu neozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, zo skutkových zistení nevyvodil právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strany sporu nemuseli hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine dohadov a tak, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Nepodal žiaden výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení.“

Z uvedeného možno vyvodiť, že odvolací súd, napriek svojmu vyjadrenému nesúhlasnému názoru s právnym posúdením veci, dal prvoinštančnému súdu možnosť vo veci rozhodnúť rovnako, avšak za súčasnej potreby riadneho odôvodnenia. V závere uložil prvoinštančnému súdu povinnosť opätovne skúmať splnenie všetkých podmienok na postúpenie pohľadávky podľa zákona o bankách.

11. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplata pohľadávky, ktorú získal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Predmetná pohľadávka vznikla na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu - bankou, a žalovaným. Súd prvej inštancie sa preto správne zaoberal otázkou platnosti postúpenia pohľadávky, pričom jednou z hlavných podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky je jej splatnosť.

12. Veriteľ môže vyhlásiť predčasnú splatnosť svojej pohľadávky za splnenia podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

Pre záver, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde v zmysle ustanovení § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh, svedčia rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024 (bod 13. a bod 14.2 in fine odôvodnenia), sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.6.2024 (body 12.2 a 12.3. odôvodnenia), sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.7.2024 (body 21. až 23. odôvodnenia), sp.zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025 (bod 12 odôvodnenia). Identifikácia tejto splátky je potrebná nielen z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru - rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/149/2021.

13. Požiadavka na konkretizáciu splátky vyplýva z hmotnoprávneho predpisu, ktorým je Občiansky zákonník a smeruje k ochrane práv spotrebiteľa. Ustanovenie § 53 ods. 9 a ani ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka síce neustanovuje explicitne ako náležitosť výzvy na zaplataenie alebo oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil dlh. Nemožno však opomenúť všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť určite, inak je neplatný. Zosplatnenie úveru má totiž vážne následky pre strany úverového vzťahu, keď dochádza k zmene práv a povinností strán úverového vzťahu. Zosplatnenie úveru má pre veriteľa následok, že nemusí žiadať len o zaplataenie splátok podľa splátkového kalendára, ale môže voči dlžníkovi uplatniť nárok na zaplataenie celej sumy poskytnutého a nesplateného úveru, vrátane príslušenstva. Pre dlžníka zosplatnenie znamená stratu výhody splátok. So zosplatnením je spojená aj otázka uplatniteľnosti pohľadávky na súde s tomu zodpovedajúcimi prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorú môžu strany sporu v konaní pred súdom využiť, vrátane možnej námietky premlčania, v prípade postúpenia pohľadávky obrany spočívajúcej v tvrdení o absencii aktívnej vecnej legitímácie a v konečnom dôsledku aj obrany spočívajúcej v tvrdení, že pre splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu, neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie úveru za predčasne splatný z dôvodu nedodržania podmienok pre zosplatnenie vyplývajúcich z ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka.

S konkretizáciou splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, sú spojené aplikačné problémy v prípadných súdnych konaniach, kedy veritelia často modifikujú skutkový stav tak, aby podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti boli splnené. Priemerný spotrebiteľ často nezastúpený

právnym zástupcom, zväčša nie je spôsobilý reálne na takúto modifikáciu skutkového stavu relevantne reagovať.

Pre výzvu podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a oznámenie o predčasnom zosplatnení platí, že musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate výhody splátok na strane dlžníka. Ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a takému využitiu má predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, tak potom bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Právny úkon, ktorý neobsahuje konkretizáciu rozhodujúcej splátky je úkon obchádzajúci zákon (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a taktiež úkon nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou. (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025)

14. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť pre veriteľa označiť vo výzve spojenej s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru splátku, pre nesplnenie ktorej došlo k predčasnej splatnosti úveru. Takáto požiadavka vyplýva z § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Každý právny úkon, ktorý má byť platný, musí byť okrem iného určitý a zrozumiteľný.

15. Splatná pohľadávka podľa civilného hmotného práva je pohľadávka, ktorej splatnosť nastane uplynutím lehoty, na ktorú boli dohodnuté zmluvné strany, alebo pokiaľ bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci neboli naplnené podmienky pre platné zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky.

V zmysle uvedeného odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu spočívajúcim v tom, že žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom daného konania, keď bez platného postúpenia záväzku niet na strane žalobcu dostatok aktívnej legitimácie uplatňovať bankovú pohľadávku.

16. Záverom odvolací súd konštatuje, vzhľadom na to, že žalovaným je štátny občan D., ktorému povolenie na pobyt skončilo dňa 29.6.2020, t.j. ešte pred začatím konania, že právomoc súdov Slovenskej republiky odvolací súd posudzoval podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 zo dňa 12.12.2012, ktorý je na danú vec aplikovateľný na základe rozsudku Súdneho dvora vo veci C-281/2002 Andrew Owusu proti N. B. Jackson zo dňa 1.3.2005, a za použitia rozsudku Súdneho dvora zo dňa 11.4.2024 vo veci C-183/2023 Credit Agricole Bank Polska S.A. Podľa tohto rozsudku, „ak sa posledné známe bydlisko žalovaného, ktorý je štátnym príslušníkom tretieho štátu a má postavenie spotrebiteľa, nachádza na území členského štátu súdu, na ktorý bola podaná žaloba, a tento súd nezistí súčasné bydlisko tohto žalovaného, ani nedisponuje dôkaznými indíciami, ktoré by mu umožnili dospieť k záveru, že tento žalovaný má skutočné bydlisko na území iného členského štátu alebo mimo územia Európskej únie, právomoc rozhodovať v tomto spore sa neurčí podľa práva členského štátu tohto súdu, ale podľa článku 18 ods. 2 tohto nariadenia, ktorý priznáva právomoc rozhodovať v takomto spore súdu, v ktorého obvode sa nachádza posledné známe bydlisko uvedeného žalovaného.“

17. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok S. proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok J. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

18. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, síce

vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však neuplatnil a ani mu nevyplývajú z obsahu spisu, preto mu odvolací súd ich náhradu, s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP, nepriznal.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).